

DE NATUUR BEGRIJPEN

Onbegrepen in het begin; wel zichtbaar, maar als last.
Maakte ik me ongrijpbaar en glipte gemakkelijk weg.
Vragen voelden als naar de bekende weg.

Fietste de groene polder in, zonder richting aan te geven.
Glijdende sloten langs het land.
Wilde ik me daar wel laten zien?

Vragen voelden als een tik in het gezicht, als ik die niet ontweek.
Ontwijken, zo glad goed daarin geworden.
En de vragen, die bleven uit.

Maar de polder groeide op, gewortelde bomen reiken uit.
Een vraag is willen begrijpen, reiken, me willen grijpen.
Me grijpbaar maken, is mezelf niet uit de weg gaan, begrijp ik nu.

JOS COZIJNSEN
